

Sygn. akt III CSKP 90/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa B. sp. z o.o. w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Okręgowemu w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 maja 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania
i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka B. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych Skarbu Państwa - Prokuratora Okręgowego w K. i Prezesa Sądu Okręgowego w K. oraz (...) Bank S.A. w W. kwoty 195.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lipca 2013 r. oraz kosztami procesu. W stosunku do pozwanego Skarbu Państwa domagała się tej kwoty tytułem odszkodowania za wydanie bezprawnych orzeczeń, na podstawie których został zablokowany jej rachunek bankowy w (...) Bank S.A. i zajęta wierzytelność z tego rachunku. W odniesieniu zaś do pozwanego banku domagała się wymienionej kwoty tytułem bezpodstawnego wzbogacenia, którego źródłem było bezprawne przetrzymywanie zajętej sumy pieniężnej na rachunku bankowym.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2017 r. uwzględnił powództwo w całości w stosunku do pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratora Okręgowego w K. i oddalił powództwo w odniesieniu do (...) Bank S.A.

Sąd ten ustalił, że powódka poszukiwała środków pieniężnych na sfinansowanie zakupu nieruchomości w K. przy ul. (...) za cenę 4 000 000 zł. A.Ł. zgodził się udzielić powódce pożyczki w kwocie 2 500 000 zł. Pieniądze przeznaczone na ten cel miały pochodzić ze sprzedaży udziału we współwłasności nieruchomości, dokonanej w dniu 13 kwietnia 2006 r. za 4 376 043,87 zł. Zabezpieczeniem spłaty miało być ustanowienie pożyczkodawcy udziałowcem powodowej Spółki.

W dniu 29 maja 2006 r. A.Ł. został udziałowcem powodowej Spółki, a w dniu 30 maja 2006 r. udzielił jej pożyczki w kwocie 2 500 000 zł, która została przelana na rachunek Spółki. W tym samym dniu powódka nabyła nieruchomość za cenę 4 000 000 zł. Nieruchomość tę powódka następnie sprzedała z zyskiem wynoszącym 3 700 000 zł brutto. W dniach 7 czerwca, 4 i 6 lipca 2006 r. powódka spłaciła zadłużenie wobec A. Ł. Nadzwyczajne Zgromadzenie wspólników powodowej Spółki w dniu 22 września 2006 r. wyraziło zgodę na sprzedanie przez A.Ł. udziałów wspólnikom J.R. i M.B., co nastąpiło w dniu 11 stycznia 2007 r. A.Ł. został wykreślony z Rejestru Przedsiębiorców KRS powodowej spółki w dniu 24 stycznia 2007 r.

Powódka otworzyła rachunek w (...) Bank SA, na który przelała całość wolnych środków w kwocie 1 562 951,14 zł. W dniu 15 grudnia 2016 r. złożyła zlecenie wypłaty z

tego rachunku kwoty 1 200 000 zł z zamiarem dokonania zapisu na akcje „R.” S.A. Bank zgłosił transakcję Generalnemu Inspektorowi Nadzoru Informacji Finansowej, a ten wydał decyzję o blokadzie rachunku bankowego i zawiadomił Prokuraturę Okręgową w K. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z wykorzystaniem wymienionego rachunku. Prokuratura Okręgowa w K. w czerwcu 2006 r. przejęła prowadzenie wielowątkowego śledztwa w sprawie działalności w latach 1998 - 2006 zorganizowanej grupy przestępczej o nazwie „K.”. Grupa ta dokonywała przestępstw polegających na prowadzeniu nielegalnej działalności parabankowej, w tym udzielaniu lichwiarskich pożyczek, dokonywaniu oszustw i wymuszeń rozbójniczych, a następnie lokowaniu środków finansowych w zakupy nieruchomości w celu utrudnienia stwierdzenia ich przestępczego pochodzenia, co wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. A. Ł. miał w tej sprawie status podejrzanego o popełnienie czynów zabronionych wypełniających znamiona art. 228 § 1 k.k., art. 171 ust. 1 prawa bankowego, art. 286 § 1, art. 245 i 282 k.k. Prokuratura Okręgowa w K. w dniu 15 grudnia 2016 r. wydała postanowienie w sprawie V Ds. (...), o zablokowaniu rachunku bankowego powódki nr (...) w (...) Bank S.A. na okres do 15 marca 2007 r., na podstawie art. 19 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz przeciwdziałaniu terroryzmowi. Orzeczenie to zostało doręczone A.Ł. O blokadzie rachunku powódka dowiedziała się w dniu 16 lutego 2007 r.

Prokuratura Okręgowa w K. postanowieniem z dnia 31 stycznia 2007 r. zabezpieczyła majątek A.Ł. przez zajęcie kwoty 1 200 000 zł na rachunku bankowym powódki. Naczelnik Urzędu Skarbowego w K. pismem z dnia 23 lutego 2017 r. zawiadomił powódkę o zajęciu wierzytelności z tego rachunku. Ostatecznie, po wydaniu przez Prokuraturę Okręgową w K. postanowienia z dnia 16 marca 2007 r., wszystkie środki na tym rachunku zostały zablokowane. Udziałowcom powodowej Spółki M.B. i J.R. nie zostały przedstawione zarzuty w związku z zawarciem z A.Ł. umowy pożyczki kwoty 2 500 000 zł.

Powódka w dniu 8 sierpnia 2007 r. wystąpiła do Prokuratury Okręgowej w K. o uchylenie zabezpieczenia majątkowego. Postanowieniem z dnia 14 września 2007 r. Prokuratura Okręgowa odmówiła zmiany postanowienia o zabezpieczeniu, a Sąd Rejonowy

w K. postanowieniem z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt IX Kp (...), utrzymał to postanowienie w mocy.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 13 listopada 2009 r., sygn. akt I C (...), uwzględnił powództwo B. spółki z o.o. przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w K. w ten sposób, że obalił domniemanie z art. 45 § 3 w zw. z art. 45 § 4 k.k., iż środki na zabezpieczonym rachunku, należące wcześniej do A.Ł., pochodziły z przestępstwa. Sąd orzekł o zwolnieniu tych środków spod zabezpieczenia. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 16 marca 2010 r., w którym Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego Skarbu Państwa (sygn. akt I ACa (...)). Konsekwencją tego orzeczenia było wydanie przez Prokuraturę Okręgową w K. postanowienia z dnia 8 kwietnia 2010 r., sygn. akt VI Ds. (...), o uchyleniu postanowień z dnia 31 stycznia i 16 marca 2007 r. w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego na mieniu podejrzanego A.Ł. przez dokonanie zajęcia środków pieniężnych w kwotach 1 200 000 zł i 165 819,42 zł na rachunku bankowym powódki. W dniu 19 kwietnia 2010 r. Urząd Skarbowy wykonał postanowienie Prokuratury Okręgowej.

Śledztwo skierowane przeciwko A. Ł. zostało zakończone wniesieniem przeciwko niemu aktu oskarżenia, który nie objął działań związanych z rachunkiem bankowym powódki; w tym zakresie postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 30 września 2011 r. wobec braku znamion czynu zabronionego.

W dniu 20 marca 2013 r. powódka zawezwała (...) Bank S.A. do próby ugodowej, domagając się zapłaty kwoty 714 610,42 zł, a w dniu 22 marca 2013 r. zawezwała do próby ugodowej Skarb Państwa. Postępowanie z udziałem Skarbu Państwa zostało umorzone, w związku z odmową zawarcia porozumienia w toczącym się równolegle postępowaniu o zawezwanie do ugody, zainicjowanym wnioskiem złożonym w dniu 20 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy uznał zarzut przedawnienia pozwanego Banku za nieuzasadniony, wskazując, że roszczenie powódki z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia podlega dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia, a nie trzyletniemu, związanemu z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wskazał jednak, że działania tego Banku były zgodnie z prawem i nie doprowadziły do jego wzbogacenia.

W odniesieniu do pozwanego Skarbu Państwa Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie uległo przedawnieniu na skutek przerwania biegu przedawnienia. Roszczenie o naprawienie szkody skierowane przeciwko temu pozwanemu uległo przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym powód dowiedział się o poniesieniu szkody (art. 442¹ k.c.). W ocenie Sądu Okręgowego, bieg przedawnienia rozpoczął się w dniu 16 marca 2010 r., kiedy to uprawomocnił się wyrok obalający domniemanie z art. 45 § 3 w zw. z art. 45 § 4 k.k. Powódka wystąpiła z pozwem w dniu 25 lipca 2016 r., ale wcześniej przerwała bieg przedawnienia składając w dniu 16 marca 2018 r. wniosek o zawezwanie do próby ugodowej (sygn. akt I CO (...)).

Sąd Okręgowy nie dopatrzył się bezprawności działania po stronie Prezesa Sądu Okręgowego w K., reprezentującego Skarb Państwa w zakresie działalności orzeczniczej tego Sądu. Uznał jednak, że bezprawność można zarzucić drugiej wskazanej w pozwie jednostce organizacyjnej Skarbu Państwa, tj. Prokuratorowi Okręgowemu w K., który, wydał w dniu 15 grudnia 2006 r. postanowienie o zablokowaniu rachunku bankowego, a następnie w dniu 31 stycznia i 16 marca 2007 r. postanowienie o zabezpieczeniu przez zajęcie środków pieniężnych na rachunku bankowym powódki. W chwili wydawania tych orzeczeń nie zostały spełnione przesłanki domniemanie prawne z art. 45 § 3 w związku z art. 45 § 4 k.k. Okoliczności sprawy wskazywały na to, że A. Ł. nie przeniósł na powoda środków pieniężnych pochodzących z przestępstwa. Ponadto, po odwołaniu się przez powódkę prokurator nie dokonał niezwłocznie weryfikacji pochodzenia środków. Domniemanie prawne dotyczące nielegalnego pochodzenia środków pieniężnych zostało obalone prawomocnym wyrokiem sądu cywilnego. Orzeczenie to wywołało skutek *ex tunc*. Istotną okolicznością w sprawie było również utracenie przez A. Ł. statusu współnika powodowej spółki z dniem 11 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy uznał, że pozwany Skarb Państwa - Prokurator Okręgowy w K. ponosi, na podstawie art. 417 § 1 k.c., odpowiedzialność za szkodę powstałą na skutek bezprawnego działania funkcjonariusza publicznego, polegającego na wydaniu orzeczeń o zablokowaniu rachunku bankowego powoda, a następnie o zabezpieczeniu majątkowym. Sprzeczność z prawem tych postanowień wynikała z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. wydanego w sprawie I C (...).

Brak możliwości skorzystania ze środków znajdujących się na zablokowanym rachunku bankowym wywołał u powoda szkodę, której wysokość - uwzględniając wskaźniki wzrostu cen i usług w latach 2006 - 2010 - zamknęła się kwotą 211 837,21 zł. Powódka w pozwie zgłosiła żądanie zasądzenia niższej kwoty. Sąd Okręgowy stwierdził, że „odpowiada wymogom art. 358¹ § 1 k.c. ustalenie na rzecz powodowej spółki świadczenia w wysokości wskazanej w pozwie”. Odsetki ustawowe zostały zasądzone na podstawie art. 481 k.c.

Sąd Apelacyjny w (...), na skutek apelacji pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratora Okręgowego w K., wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Apelacyjny przyjął za własny ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny. Podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że w sprawie znajdował zastosowanie trzyletni okres przedawnienia, uregulowany w art. 442¹ §1 k.c. Bieg przedawnienia rozpoczął się dla powoda od momentu, w którym uprawomocnił się wyrok Sądu Okręgowego, obalający domniemanie prawne, tj. w dniu 16 marca 2010 r., a powód skutecznie przerwał bieg przedawnienia występując z wezwaniem do próby ugodowej.

Sąd drugiej instancji nie zgodził się natomiast ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że Prokuratorowi Okręgowemu można było przypisać działanie niezgodne z prawem. Wskazał, że zarówno postanowienie z dnia 15 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ds. (...), o dokonaniu blokady rachunku bankowego na okres do 15 marca 2007 r., jak i postanowienia z dnia 31 stycznia i 16 marca 2007 r., zabezpieczające majątek A.Ł. przez zajęcie kwoty 1 200 000 zł i 165 819,42 zł na rachunku powódki w (...) Bank S.A. zostały wydane w oparciu o przepisy obowiązującego prawa. Sąd Apelacyjny podkreślił, że w sprawie niniejszej spór ogniskował się wokół kwestii, czy postanowienia Prokuratury zostały wydane w oparciu o przesłanki materialnoprawne i prawidłowo ustalony stan faktyczny. Stanął przy tym na stanowisku, że sąd cywilny w procesie odszkodowawczym nie jest uprawniony do jej rozstrzygnięcia. Wskazał, że właściwy organ prowadzący postępowanie przygotowawcze i znajdujący się pod kontrolą sądu karnego, stwierdził w tamtym okresie, że zachodziły podstawy do zablokowania rachunku bankowego, a następnie zabezpieczenia majątku A.Ł. na rachunku w pozwanym Banku, a obszerność materiału dowodowego w postępowaniu karnym, liczba zarzutów przeciwko A.Ł., stopień

skomplikowania zarzucanych czynów oraz istniejące w tym czasie powiązania z powodową spółką przemawiały za uznaniem, że zachodzi wysoki stopień prawdopodobieństwa nielegalnego pochodzenia środków przeznaczonych na zakup nieruchomości. Ocena, czy w sprawie zachodziło duże prawdopodobieństwo, że A. Ł. przeniósł na powodową osobę prawną środki stanowiące korzyść uzyskaną z przestępstwa, należała do organów prowadzących postępowanie przygotowawcze i do sądu karnego, a uznanie, że takie prawdopodobieństwo zachodziło, uruchomiło domniemanie prawne, opisane w art. 45 § 3 k.k. Wymuszało ono na organach procesowych zastosowanie zabezpieczenia przez dokonanie zajęcia środków pieniężnych na rachunku bankowym. Ustawodawca przewidział w art. 45 § 4 k.k. szczególny środek prawny dla osoby poszkodowanej zajęciem rachunku bankowego - powództwo przeciwko Skarbowi Państwa o obalenie domniemanie prawnego. Powód wykorzystała ten instrument prawny, a Sąd Okręgowy uwzględniając jej powództwo, ustalił, że środki pożyczone powodowi przez A.Ł. miały legalne źródło i nie pochodziły z przestępstwa. Wyrok ten nie jest jednak prejudykatem w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c. Pozwala on jedynie na ponowne rozważenie przez organ prowadzący postępowanie przygotowawcze - w oparciu o art. 292 § 2 k.p.k. - kwestii zajęcia środków pieniężnych, przesądzając, iż stan faktyczny sprawy nie pozwala na skorzystanie z domniemanie prawnego. Postanowienia Prokuratury o dokonaniu zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego nie można utożsamiać z prawomocnym orzeczeniem, o którym mowa w art. 417¹ § 2 k.c. Ustawodawca nie zdecydował się w tym przepisie na obciążenie Skarbu Państwa odpowiedzialnością odszkodowawczą wobec osób trzecich za wydanie w toku śledztwa w stosunku do podejrzanego orzeczeń o charakterze tymczasowym w kwestii zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego. Dotyczy to również sytuacji, gdy w innym postępowaniu obalone zostało domniemanie prawne uzasadniające wydanie takich orzeczeń, a samo orzeczenie zabezpieczające zostało przez Prokuraturę uchylone.

Brak regulacji ustawowej w odniesieniu do odszkodowania za szkodę spowodowaną innymi środkami zabezpieczającymi, stosowanymi w postępowaniu karnym, wyłącza możliwość uwzględnienia powództwa odszkodowawczego w oparciu o art. 417¹ § 2 k.c. Natomiast uznanie, że wyrok obalający domniemanie prawne nie jest tożsamy z

wykazaniem bezprawności działania Prokuratury i kontrolującego jej postanowienia sądu karnego, stoi na przeszkodzie uwzględnienia wobec Skarbu Państwa powództwa o odszkodowanie za szkodę wyrządzoną okresowym zajęciem wierzytelności z rachunku bankowego na podstawie art. 417 § 1 k.c.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo w stosunku do Skarbu Państwa - Prokuratora Okręgowego w K.

W skardze kasacyjnej, opartej na obu podstawach określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W ramach pierwszej podstawy kasacyjnej zarzuciła naruszenie: 417 § 1 k.c., art. 108 w związku z art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 1896 j.t.), art. 192 § 1 i § 3 k.k.w. w brzmieniu obowiązującym w chwili powstania odpowiedzialności oraz art. 363 § 1 i § 2 k.c.

Drugą podstawę kasacyjną skarżąca wypełniła zarzutami naruszenia: art. 365 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 45 § 3 i § 4 k.k. w związku z art. 417 § 1 k.c., art. 316 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratora Okręgowego w K. w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

U podstaw zaskarżonego wyroku legło stwierdzenie, że sąd cywilny w procesie o odszkodowanie nie jest uprawniony do oceny, czy postanowienia Prokuratury zostały wydane w oparciu o przesłanki materialnoprawne i prawidłowo ustalony stan faktyczny, a wyrok obalający domniemanie prawne w tym przedmiocie nie jest prejudykatem w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c. Brak zaś regulacji ustawowej w odniesieniu do odszkodowania za szkodę spowodowaną innymi środkami zabezpieczającymi, stosowanymi w postępowaniu karnym, wyłącza możliwość uwzględnienia powództwa odszkodowawczego w oparciu o art. 417¹ § 2 k.c.

Powódka upatrywała źródła doznanej szkody w wadliwości orzeczeń Prokuratury, na podstawie których zablokowano jej rachunek bankowy i zajęto wynikającą z niego wierzytelność.

Stosownie do art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Podstawę odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez wydanie w postępowaniu karnym postanowienia o zastosowaniu środka zabezpieczającego stanowi art. 417 § 1 k.c., zgodnie godnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego albo inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Taki pogląd - aprobowany przez skład orzekający - zaprezentowano orzecznictwie Sądu Najwyższego. U jego podstaw legło założenie, że jeżeli przepisy postępowania karnego nie przewidują procedury prejudycjalnej dla jakiegoś rodzaju (kategorii) prawomocnych orzeczeń, a sprawy te nie zostały objęte regulacją przewidzianą w art. 552 k.p.k., to - w razie wyrządzenia szkody przez wydanie takiego orzeczenia - do odpowiedzialności Skarbu Państwa ma zastosowanie art. 417 § 1 k.c., a nie art. 417¹ § 2 k.c.. W uzasadnieniu tego zapatrywania trafnie podkreślono, że sam brak postępowania prejudycjalnego nie może pozbawiać poszkodowanego możliwości uzyskania odszkodowania za wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia, np. o charakterze incydentalnym (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2019 r., II KK 128/19, OSNK 2019, nr 5, poz. 24; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 348/12, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2011 r., I CSK 684/10, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 348/12, niepubl.).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w sytuacji w której podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej stanowi art. 417 § 1 k.c., sąd cywilny jest uprawniony do samodzielnego badania i ustalania, czy wydane w sprawie karnej orzeczenie, wskazane przez powoda jako źródło doznanej szkody, jest zgodne z prawem, czy bezprawne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 lutego 2011 r., IV CSK 290/10, niepubl., z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 165/12, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK

348/12, niepubl.). Ustalenie odpowiedzialności Skarbu Państwa na tej podstawie nie wymaga żadnego prejudykatu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 417/16, niepubl.).

Stojąc na gruncie tego zapatrywania, nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, że sąd cywilny w procesie odszkodowawczym nie jest uprawniony do badania i oceny zgodności z prawem orzeczenia wydanego w postępowaniu karnym, które zostało wskazane przez powoda jako źródło szkody.

Dokonując takiego badania w sprawie o odszkodowanie, sąd powinien ocenić zgodność z prawem orzeczenia wydanego w postępowaniu karnym z uwzględnieniem wykładni i stosowania określonych przepisów a także pojęć „oczywiste” lub „rażące” naruszenie prawa na gruncie przepisów prawa i postępowania karnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 348/12, niepubl.).

Sąd Apelacyjny, wychodząc z odmiennego - błędnego - założenia, nie dokonał takiej oceny, co nie pozwala skutecznie odeprzeć zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵§ 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

ke